

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébené Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

K e l l !

Ján. 18:11.

Jézust halálveszedelem fenyegette. Tudta ezt, hiszen már ott álltak előtte az elfogatására küldött fegyveres katonák s szolgák és már ott égett arcán Júdás áruló csókja. *De nem tért ki a halálveszedelem elől.* Az emberek általában menekülnek a veszély elől, ha tehetik, s mindent elkövetnek, hogy a halált elkerüljék. Az egyiket a gyávaság, a másikat életének túlértékelése, ismét másikat az a meggyőződés vezérli, hogy istenadta hivatását még nem töltötte be. Jézus nem tért ki a halálveszedelem elől. Visszautasította a megsegítést célzó fegyveres beavatkozást: »Tedd hüvelyébe a te szabályadat!« Nem vette igénybe a rendelkezésre álló égi hatalmat (Mt. 26:53). Nem büszkeségből, nem hiúságból, nem magabizásból, nem elszámítás folytán tette ezt. Dehát miért? Azért, *mert életét az isteni »kell« igazgatta* (Ján. 18:11b, Mt. 26:53–54). Ez az isteni »kell« hatalmába ejtette szívét és egész valóját. Ezért itta ki a pohárt. Ezért vállalta a goltogai Keresztet.

Jézus goltogai Keresztje számunkra pohárrá lett, hogy ihassunk belőle. Ihassuk a kereszt-pohárból — Jézust. *Ihassuk a szenvedő Jézust:* egygye leszünk vele és szenvedünk érte s vele. Nem bűneink miatt bűnösökkel együtt. Nem nagyon nemes célért: hazáért, otthonért, a legnemesebb emberekkel együtt. De Jézusért (Jel. 1:9), Jézussal (Róm. 8:17). — *Ihassuk a Megváltó Jézust:* egygye leszünk vele, mert ő lakozást vesz bennünk, miáltal megítéltünk nagy és kicsiny bűneinkben, azoktól elszakasztatunk s így szabadokká leszünk (Gal. 6:14). — *Ihassuk a dicsőséges Jézust:* aki betölti a földet, betölti a mi életünket is, úgyhogy világosság, csendesség, égi béke támad bennünk. S belőlünk tovább árad. Dicsősége ez... Milyen jó, hogy van goltogai Kereszt és ez pohárrá lett számunkra, amelyből »ihatjuk« a szenvedő, megváltó, dicsőséges Jézust. Az örökéletet (Ján. 6:54). Testvér! Iszol-e a kereszt-pohárból? Szendvedsz-e együtt Jézussal? Állsz-e bűneiddel Jézus ítétele alá, hogy szabadulj? Telve vagy-e az ő dicsőségével? A Kereszt számokra is pohárrá lett!

A Kereszt pohara legyen isteni »kell« a számunkra. Gyötörjön a szomjúság úgyannyira, hogy innunk kelljen. Gyötörjön az a szomjúság, amelyet semmi nem csillapíthat, csak a Kereszt pohara. Gyötörjön az örökélet utáni szomjúság, mely örökéletet csak Jézus adhatja. Ejtse hatalmába szívünket és egész valónkat Jézus: a szenvedő, megváltó, dicső Jézus... Tudom, ezrével villannak meg a fegyverek, amelyekkel hadakozni kívánnak s kívánunk az isteni »kell« ellen: Jézus ellen, az együttlendvedés, a megváltatásunk, az üdvösségünk ellen, de minden szabályt tegyünk hüvelyébe. Adjuk fel a hárcot az Úr és üdvünk ellen. »Nem kell-e?«... Kell! Akkor hát »legyen meg a Te akaratod!«

Z. H.

Tudom a te dolgaidat . . .

Szemben velem a töviskoronás Úr Jézus képe. Az arcán annyi szenvedés, fájdalom. »Teéretted . . .« Tekintete felfelé néz, mennyei Atyja felé. Nézem, nézem és a könny kicsordul a szememből. »Teéretted . . .« — szólal meg a fájdalmas kép . . . Kintről felhangzik az ének: »Keresztyén vagy, mondod . . .« — és közben úgy látom, mintha a fájdalmas tekintet felém fordulna, rám nézne, szívem legmélyére és azt kérdezné: »Mit tettél már te érttem?«

Odakünn már imádkoznak. Bent a szobában folyik tovább a csendes munka. Szemem szüntelen az Úr tekintetét keresi és az érzések, gondolatok zajlanak szívemben, lelkemben. »Tudom a te dolgaidat!« — mondja az Úr és fájdalmas tekintete rajtam marad. »Tudom a te dolgaidat . . .« — Hangok kelnek, események ébrednek lelkemben, élmények jelennek meg előttem. Szinte megelevenedik bennem, körülöttem minden . . . a múlt, a jelen . . . Pedig nincs ott más, csak az Úr, meg én. »Tudom a te dolgaidat.«

Óh, hogyan török össze egyszerre minden bennem, hogyan lesz kicsivé, semmivé körülöttem minden. Az Úr végzi lángtekintetével munkáját és előhoz mindent, mindent a napvilágra, amit én rég elfelejtettem, vagy számba sem vettem. »Tudom a te dolgaidat.« Nemcsak amit kifelé mutatsz, amit az emberek látnak . . . Nemcsak amit mondasz, amit cselekszel. Tudom legrejtettebb gondolataidat, szíved minden vágyát, sóvárgását, amit magad előtt se mondasz meg. »Tudom a te dolgaidat . . .« Tudok mindent, mindent. Tudom, hogy a szeretet mögött mennyi az önzés. Tudom, hogy mennyi az életedben a magad keresése, a magad szeretete. Tudom, tudom . . . Az Úr mindent tud, mindent, mindent, amit én nem is tudok, nem is sejtettem. És az Úr lángtekintete végzi, végzi a maga mindent felfedő, mindent átforgató munkáját . . . És a kalapács, az Úr kalapácsa újra meg újra lesújt fájó szívemre.

Uram, Te mindent tudsz! — tör elő szívemből a fájdalmas kiáltás. A kalapács mindig lassabban, csendesebben üt. Ritkábban törnek elő a gondolatok szívemből. Csak még ezt, Uram, még azt . . . »Tudom . . .« — szól az Úr. Mindig szelídebb lesz a lángtekintet. Még egy utolsó күздеlem.

»Tudom a te dolgaidat . . .« szól az Úr és szelíd szeme rám sugárzik. »Tudom . . .« Óh, mennyi szeretet! Tudom, hogy az anyém vagy, tudom, hogy mindent oda akarsz adni érttem. Tudom, hogy mindenáron győzni akarsz. Tudom, hogy az én keresztemhez menekülsz, hogy az én alá-

csurgó vérem megtisztítson. Tudom, tudom . . .

Szemem behúnyom. A hullámok elülnek. Körülöttem néma csend. Tudom, Uram, igen, mindent tudok, mindent, amit Te nekem ebben az órában mondottál. Tudom, hogy Te tudod az én dolgaimat, de nem azért, hogy elveszíts, hanem hogy megtarts, összetörsz, de meg is elevenítesz és tudom, tudom, hogy elég nekem a Te kegyelmed.

Odakünn felhangzik az ének: »Szeretsz-e, mondd?« — Bibliából kiesik az Ige, amit este kaptam: »Az Úr felkészít téged magának.«

Dr. F. M. d. f.

Két arc.

Tudom, Teremtőm, szentséges Uram, Kétféle arcod van neked, Egyikből ránk villám gyanánt zuhan Haragvó, zord tekinteted. Mint súlyos felleg pusztá táj felett Úgy jön felénk e vádló arc, Érezzük, szívünk mélyét ismered S hogy dül bennünk a kínos harc.

A harc a bűnnel, mely folyvást kísért, S melyet legyőzni oly nehéz, Az ésszel, amely, mit szavad ígért, Folyvást kétségbe vonni kész, Sátánnal, aki adáz dühvel küzd Azzal, Uram, aki tiéd, S mézédess szóval tartja karma közt, Ki töled elzárja szívét.

S úgy éget arcod szent tekintete, Nincs ellene védő pajzs, Óh, hogy tudod a bűnt gyűlölni Te, S véle, bizannyal, minket is. De nem, föltűnik másik arcod, ím, Kegyelmes arcod, Istenem, S megértem, gyűlölöd Te bűneim, A bűnt igen, — a bűnöst nem.

»Szakíts a bűnnel!« — szól felénk szavad, »S a kegyelem mindjárt tiéd.« S kezed a Golgota felé mutat, Hol hő szerelmed lángja ég; Hol Megváltónk néhez kínok között Mindnyájunkért elvérezett, S győzelmet véve bűn s halál fölött, Értünk mindent elvégezett.

Óh, bűnbocsátó, drága, égi arc, Fordítsd felénk sugáridat, Csituljon el a győtrő, meddő harc, Abban, amit kegyelmed ad. Óh, hadd maradjunk arcod fényiben, Vezessen ez az élten át, S míg lelkünk hű öledben megpihen, Síron túl is ez vigyen át.

Vargha Gyuláné.

A testnek lámpása a szem.

Ma valami nagyon szépet láttam. Istentisztelet volt, melyet a nagy hideg miatt az iskolában tartottunk. Ott ültem a harmónium mellett és hallgattam az Igét. Arról volt szó, amikor Nathán próféta látogatást tett Dávid királynál. Mindnyájunknak szívébe markolt az az igazság, hogy: »Ie vagy az az ember!« r'el-néztem s valami megragadóan szépet láttam. Az Isten után sovárgó, a menny számára teremtetett emberi lélek szépségét láttam meg valakinek a szemében, amint ott ült s onfeledten átengedte magát az Ige lelket felrázó hatalmának. Csodálatosan szép volt így az ember lelke, amint kiragyogott a szemekből. Megértettem akkor, hogy milyen gonoszul is bánunk mi ezzel a drága kincsel, amely szomorúan, éhesen, szárnyaszegetten verdesi lenn a mélyben börtöne falait, vágva a kegyelem napfényére. A szívem egész nap valósággal ujjongott s azt mondta: »Ma lelket láttam!« Láttam a lélek igazi arcát, az Istent keresőt, a mennybevágyót. Láttam már máskor is a szemek át ragyogni a bűnbánatban, a felszabadulásban, a Krisztus-látásban megtisztult lélek arcát és annál szebbet nem tudok elképzelni ezen a földön.

Aztán elém állt egy másik kép is, amely évekké elelőtt olyan megrázó erővel hatott rám. Egy intézetben látogatást tettem s amint beléptem, megdöbbenett azoknak a szegény embereknek az üres, merev, zavaros tekintete. A beteg lélek képe ott ült szemükben. Olyan végtelen szomorú volt ezt látni!

Az Úrnak egy megáldott lelkigondozó munkása gyakran figyelte a szemeket s abból is meglátta, ha valaki bűnnel megterhelte a lelkét, mert egy árnyék vagy merevség volt a tekintetében. Ilyenkor az Úr Jézus vére alá irányította a bűn betegét, hogy ismét tisztán ragyoghasson a szem és boldog lehessen a lélek. Mert az emberi léleknek egyetlen éltetője valóban az Úr Jézus Krisztus, az »élet kenyere«. A lélek Őt óhajtja, Ő utána sóvárog mibennünk. Mostanában nagyon komolyan gondolkodok arra és kérem az Urat, hogy használjon fel engem is arra, hogy a lelkeknek segítségére lehessenek. S azt is tudom, hogy szent kötelességünk abból, amit kegyelemből kaptunk, adni valamit, ami mások lelkének jó. Milyen felséges dolog, ha egy sóvárgó lélek megtalálja a Megváltót!

B. A. d. t.

Te értem omló vérről telehintett csodálatos kereszt! Ha rád tekintek, legfőbb jóm is mily semmié lesz nekem! Hogy megvetem megrontó büszkeségem!

Jézus szeret engem.

Remegve a felindulástól állt mellettem egy ifjú az utcán. »Ne folytassa, Tisztelendő Úr! Nem tudja, mit éltem már át s mennyi szenvedés jutott osztályrészül nékem. Apám ivott. Anyám születésemkor meghalt. Azóta ki vagyok taszítva ebbe a világba. Mindenki üt rajtam, azután tovább taszítanak. Engem még soha senki nem szeretett, senki észre nem vett.«

Kétségbeesett kiáltása vád és panasz volt az egész világ ellen. Mindaz, amit mondott, mélyen megrendített. Közelebb léptem hozzá. »Fájdalmas és nehéz lehetett az élete. De engedje meg, hogy megmondjam: valamiben mégis tévedett. En tudok valakiről, aki magát nagyon szereti, aki előtt olyan értékes az élete, hogy önmagát adta halálba érte: Jézus az!« Tovább mentünk. Azután folytattam: »Ma este, ha nyugovóra tér, ágya fölött ez áll: Jézus szeret engem. S ha reggel korán felkel, még mindig igaz: Jézus szeret engem. Ha gyengeség, félelem fogja el, akkor is megáll: Jézus megtart szeretetében. Soha ne felejtse el: annak az Úrnak szeretete, aki önmagát áldozta fel, kísérni fogja, útja bármerre vezetne. Nem marad el, sem el nem távozik. Mostantól kezdve ebben a tudatban éljen: Jézus mindenek felett és mindenek kerestül szeret engem! Akarhat-e ennél többet?«

Mialatt beszéltem, csodálatos változás ment vége a fiatalemberben. Egyre csendesebb lett. Ajkán elnémult a panasz. Azután elváltunk. Amint utána néztem, úgy tetszett, hogy valaki megy mellette. Valaki, aki azt mondta magáról: »Az éhező lelket megelégitem.« Valaki... Jézus!

Veled jár-e Jézus? És én velem?

Miért?

Miért nem látogatod meg öreg barátodat, aki évek óta ágyhoz van kötve s akit olyan régen nem láttál? A temetőben nem beszélhetek már egymással.

Miért nem tudsz megbocsátani s lehajolni ahhoz, aki bűnét megbánva közeledik hozzád? Annakidején majd te is megbocsátatlan bűnnel megterhelten állasz az igaz Bíró előtt.

Miért bánsz olyan fukarul a szerető, megértő szóval? Neked semmibe sem kerül s a másik élte egészen felhőket üzhetsz el vele.

Miért beszélsz olyan sokat az időről s más jelentéktelen dologról? Véték a gondolkozás és beszéd drága ajándékát erre pazarolni.

Miért nem élsz ma úgy, hogy holnap ne kelljen szégyennel lesütnöd a szemedet az elvesztegetett idő miatt?

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Március 2. És. 52:7—10. Mk 11:11—14, 20—26. Gyümölcsre kilátástalan életen Isten ítélete teljesebb. Kérjünk hittel hitet, hogy életünk gyümölcsöt (Gal. 6:22) teremhessen! Hittel kérni csak megbékelt, megbocsátó szívvel lehet. Ilyen szívvel kérünk mi?

Márc. 3. Ján. 6:1—15. Róm. 5:1—11. Ján. 6:47—57. II. Kor. 7:4—10. Mk 11:15—19, 27—33. Szörnyű dolog Isten házát, egyházát mássá tenni, mint amivé Isten tette. Pl. a templomból mozit csinálni (Oroszország!). Az Úrnak van hatalma új reformációt adni. Álnok szó, gyilkos szándék tehetetlen vele szemben: az Úr válasz nélkül hagyja s ez ítélete.

Márc. 4. Zs. 119:25—48. Mk 12:1—12. Isten mindent megtett üdvözítésünkre: népet hívott el, prófétákat küldött, egy szülött Fiát a halálba adta, egyházat rendelt Igével és szentségekkel. Megvethetjük Isten e kegyelmét, de a vesztesek mi leszünk: kizárjuk magunkat Országából. Ezt akarjuk?

Márc. 5. I. Móz. 27:18—29. Mk 12:13—27. Más a halandó császár s más az élők és holtak Istene, más az állam s más az egyház, más a földi s más a mennyország, s mindegyikkel szemben vannak kötelességeink. Más a rendjük is, s a kettőt összekeverni súlyos tévelygés. Tudakozd az írást s ez megóv tévelygésektől.

Márc. 6. I. Móz. 27:30—40. Mk 12:28—40. Tudni, hogy Istent és minden embert szeretni Isten legfőbb parancsa, közel visz Istenországához. Oda be a parancs megcselekvése visz (Mt. 7:21). Jaj, ha tudjuk s nem tesszük meg! Hasonlók vagyunk akkor a súlyos ítélet alatt álló írástudókhoz. Ha Jézus nekünk Urunk, akkor telve leszünk szeretettel s teljesítjük a szeretet parancsát.

Márc. 7. I. Móz. 27:41—28:5. Mk 12:41—44. Gondoljunk rá, hogy az Úr szeme kezünkön van, mikor adunk. Nézi, mit és miként adunk, vagy nem adunk. Megtesszük-e, ami tőlünk telik, éspedig jó szívvel?

Márc. 8. I. Móz. 28:10—22. Mk 13:1—13. Csak tudnók, mikor jön a vég s milyen előjelei lesznek! Így sóhajtozik az ember. Hitetés, háború, elemi csapás, keresztyén-üldözés, testvérarulás, erőteljes misszionálás: ezek előjelek. Nem az előjelek idejét éljük-e? Csak tudjunk mindvégig megállni!

Márc. 9. IV. Móz. 21:4—9. Mk 13:14—23. A nagy és legnagyobb nyomorúság idején figyeljünk az Úrra. Óvakodjunk álevangéliomtól és álkrisztusoktól! Az Úr a legnehezebb időkben is velünk van, kegyelme megrövidíti ezeket s így megtart. I. Kor. 10:13.

Márc. 10. Ján. 8:46—59. Zsid. 9:11—15. Ján. 13:31—35. I. Pét. 1:17—25. Mk 13:24—37. Jövönk jelenünkön alapszik. Hogy a visszajövő Úr megtarthasson, egybegyűjthessen, szükséges, hogy előre nem tudható jöveletek ne »aludva«, hanem imádkozó várakozásban s hűséges szolgálásban találjon. Ő mondja ezt, s örök szava mindenkit illet.

Márc. 11. Zs. 119:49—72. Mk 14:1—11. »Zendülő népre« várok, mely pusztá létezésével akadályozza Krisztus megfeszítését. Nőket, férfiakat keres a lelkem, kik drága és teljes áldozattal állnak a Megfeszített mellé! Máriaikat áruoló Júdások és főpap-szövetségei középette! Testvér, hiába várjalak-keresselek?

Márc. 12. I. Móz. 29:1—20. Mk 14:12—25. Az Úr áldott közösségben, úrvacsoraközösségben óhajt lenni övéivel. Ki ad szállást? Ki segít hozzá? És e megszentelt közösségben — jaj — ki az árulója? En? Te? En is, te is? Jaj az árulóknak! De a »szövetség vére« az árulóért is kiöntött. Hallod? »Gyötört a bűn, nem volt remény, S a vér, im, megsegít«...

Márc. 13. I. Móz. 32:4—13. Mk 14:26—31. A Pásztor megverése, golgotai útja Isten-től van, miként a feltámadása is. A Keresztben való botránkozás és Krisztus tagadása az elbizakodott, Isten útját nem látó emberi szív dolga. »Bizony mondom néked...« Néked?!

Márc. 14. I. Móz. 32:14—32. Mk 14:32—42. Jézus könyörög az életéért. Egy óra hosszát s még tovább. Mindaddig, míg életét le tudja tenni Atyja kezébe. Zsid. 5:7—8. S övéi azalatt alusznak. Magára hagyják. Pedig életük hozzánőtt Jézuséhoz. Nem rettetenes? Ahol állsz, jársz, ülsz, térdelsz: ne aludj, mikor a bőjt Kereszthordozója tusakodik — éretted.

Márc. 15. I. Móz. 33:1—16. Mk 14:43—52. Elárulni, aki csak szeretetet adott; elárulni őt alattomos módon, a szeretet csókjával; elhagyni az elárultat, mintha semmi közünk se volna hozzá: gonosz dolog. Jézussal azt tették. Mi nem? Isten őrizzen meg ettől!

Márc. 16. Zak. 9:8—12. Mk 14:53—65. Milyen egységet tud a krisztus-gyűlölet teremteni! Egy táborba hajtja a főpapokat s az »istenadta népet«, az urakat és a szolgálakat. Együtt hazudnak, rágalmaznak, álszenteskednek, de a Király áll mint szikla a tajtékköz, veszett tengerben. A hullámok totóvátúnak, Ő marad.

Márc. 17. Mt. 21:1—9. Filip. 2:5—11. Ján. 12:1—8. Zsid. 12:1—6. Mk 14:66—72. Péter egész rövid időn belül háromszor megtagadta Urát. »Legyek átkozott, ha ismerem!« De aztán sirt. Fájó könnyeket sirt. En csak a mai napon is hánszor tagadtam meg? És sirtam emiatt? Sirok. Sírjunk...

Z. H.